

Chris Carter

VÉRREL ÍRVA

Chris Carter

VÉRREL ÍRVA

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Written in Blood

Copyright © Chris Carter, 2020

Hungarian translation © Szabó István

© General Press Könyvkiadó, 2024

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.

A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZABÓ ISTVÁN

A borítót
KENYÓ ILDIKÓ
tervezte

ISBN 978 963 452 866 1

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

**www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő BALÁSSY FANNI

1. fejezet

Kalifornia, Los Angeles, december 5., szombat

Három hét volt hátra karácsonyig. Angela Wood számára ez a nap jelentette az általa „főszezonnak” hívott időszak kezdetét. A bevásárlóközpontokat, a sétálóutcákat, de még a piciny boltokat is belepte a műhó, mindenütt fények villództak, színes dekorációk pompáztak, és a rengeteg ember költekezésre készen, mohón kereste a tökéletes ajándékot. Ez volt az év egyetlen időszaka, amikor a legtöbben csak megvonták a vállukat, és nem vettek tudomást az anyagi helyzetükről, mondván: „A fenébe, mégiscsak karácsony van!” Ezzel az indokkal pedig jóval tovább nyújtóztak, mint ameddig a takarójuk ért, és sokkal többet költöttek, mint azt a bankszámlájuk lehetővé tette volna.

A „főszezon” a zsebükben és a táskájukban megtömött pénztárcákkal lófráló boldog embereket jelentette Angela számára, mert karácsony közeledtével sokan készpénzzel fizettek. Los Angeles lakói manapság nem hordanak maguknál készpénzt, mert mindennütt lehet kártyával fizetni, mindegy, hogy csak egy csomag rágógumit vesznek a sarki kisboltban, vagy egy vagyont költenek a Rodeo Drive-on. Nincs káapé, nincs baj. Már rég az elektronikus vásárlások korát éljük, nem mintha ez számítana az eladóknak vagy a boltok tulajdonosainak. Angela azonban nem eladó volt, és nem is üzlettulajdonos. Angela kiváló zsebtolvaj hírében állt, így nem rajongott a kártyás vásárlásokért. Persze hitelkártyákat és okostelefonokat is lopott, azokkal is tudott mit kezdeni, de az ő világában a készpénz számított a legjelentősebb zsákmánynak, és ezért csalt a „főszezon” mindig mosolyt az arcára.

Úgy döntött, hogy ebben az évben a Tujungja Village nevű kellesmes bevásárlóutcában kezdi a szezont.

A Tujunga Avenue Studio Cityben, a Ventura Boulevard közelében feküdt, a Colfax Meadows és a Woodbridge Park között. A Village egy háztömbnyi szakaszon elterülő, divatos bevásárlóutcát jelentett, ahol a legkülönbélebb elbűvölő üzletek, butikok, éttermek és kávézók sorakoztak. Nem meglepő, hogy a hely egész évben rengeteg vásárlót vonzott, főleg hétvégenként. A „főszezon” alatt pedig megsokszorozódott az idelátogatók száma, és a vastag pénztárcával felszerelkezett boldog emberáradat hosszan hömpölygött.

Angela, ha tehetett, szívesebben dolgozott este, és emiatt is szerette annyira az ünnepeket. A legtöbb üzlet, hogy kiszolgálhassa a hatalmas tömeget, egész decemberben tovább tartott nyitva, mint az év többi részében. Angela ennek tudatában érkezett Tujunga Village-be, amikor a nap már lebukott a horizonton. A Woodbridge Park felől közeledve örömmel konstataálta, hogy az előző évhez képest mintha megduplázódott volna a vásárlók száma.

– Mennyire imádom a karácsonyt! – mondta magának, majd megropogtatta az ujjait, és felvett egy nagyon vékony, piros bőrkesztyűt.

A nap másnapig búcsút mondott az angyalok városának. A hőmérséklet nyolc fokra süllyedt, ami igazán nem lett volna rossz ott, ahonnan Angela származott, de ahol a meleg és a napfény a város tiszteletbeli lakójának számított, nyolc fok már elég volt ahhoz, hogy a büszke helybeliek előkeressék a szekrényekből a legvastagabb, legmelegebb kabátjukat. A vastag kabát pedig igazi áldást jelentett egy olyan ember számára, mint Angela, mivel a legtöbben a kabátjuk külső zsebébe tették a tárcájukat. Emellett a bélelt kabátok vastagabb réteget képeztek a külső zseb és az illető teste között, így nem kellett hatalmas szakértőnek lenni, ha valaki meg akarta szabadítani a viselőjüket a pénztárcájától. Ekkora csődületben igazán bocsánatos volt beleütközni valakibe az utcán vagy akár az üzletekben, így nem jelentett nagy kihívást benyúlni a másik zsebébe. Egy olyan nagy tudású szakembernek pedig, amilyen Angela volt, igazi jutalomjátékot kínált a zsúfolt Tujunga Village, ahol az emberek nyolcvan százaléka vastag kabátot viselt.

– Akkor kezdjük! – biztatta magát Angela, miután a tömegbe gázolt. A szeme úgy járt, akár egy zsákmányt kereső sólyomnak.

Az üzletsor felénél sem járt, és már három tárcával lett gazdagabb. Persze sokkal többet is összekaparhatott volna, de a főszezonban semmi oka nem volt elhamarkodottan gyűjtögetni a pénztárcákat, anélkül hogy tudta volna, mit találhat bennük.

Angela egyszerű, letisztult elvek mentén dolgozott: megfigyelte az üzletben vagy az utcán fizető célszemélyt. Ez két előnnyel járt: először is, így könnyen megállapíthatta, ki az, aki készpénzzel fizet, és ki az, aki kártyával. Másodszer pedig, ily módon láthatta, honnan veszi elő a tárcáját a kiszemelt személy: a kabátja vagy a zakója zsebéből, a táskájából és így tovább. Ezután nem maradt más dolga, mint követni az illetőt, és a megfelelő pillanatban lecsapni. Sosem kapkodott. Ezúttal nagyjából negyedóra után ellenőrizhette is a zsákmányt.

Angela sosem hagyta, hogy úrrá legyen rajta a mohóság. Már nem. Egyetlenegyszer engedett a csábításnak, és lebukott, rövid időre rács mögé is került. A börtönben megfogadta, hogy soha többé nem megy vissza oda. Azóta legfeljebb három tárcát vett magához egyszerre, mielőtt ellenőrizte volna a zsákmány tartalmát. Ha elegendőnek ítélte, aznapra befejezte a gyűjtögetést, ha nem, megszabadult a tárcáktól, és visszament az utcára egy második körre.

Most, a harmadik erszény után szüksége volt egy biztonságos helyre, ahol észrevétlenül kipakolhatta a tárcákat. A mindig zsúfolt, patinás Vitello étterem mögött állt a The Rendition Room nevű, harmincas éveket idéző koktélbár, amelynek a mosdója tökéletesen megfelelt a célnak.

Korábban is járt már ott párszor, de még sosem látta ilyen tömöttnek a helyet. A női mosdóban legalább öt percet kellett várnia, hogy bejusson az egyik fülkébe. Amikor sikerült, megszámolta a tárcákban talált készpénzt, és nagyon megörült.

Hatszáznyolcvanhét dollár nem egészen negyedóra alatt! Nem is rossz mindjárt az első napon, gondolta, és a pénz nagy részét a melltartójába rejtette.

Egy pillanatra átsuhant a gondolat az agyán, hogy visszamegy egy második körre.

Mennyi dohány van még kint az utcán!, súgta a vakmerő énje. *Egy este összeszedhetsz annyit, amennyit máskor egy hónap alatt!*

De a józan énje is azonnal ott termett, hogy a másik fölé kerekedjen. *Mára végeztünk, ezt te is nagyon jól tudod. Ne csinálj hülyeséget, inkább menj és igyál valamit, ünnepeld meg a mai estét! Mégiscsak egy koktélbárban vagy.*

Angela valóban tudta, hogy jobb, ha mára végez. A börtön óta sosem vitatkozott a józan eszével.

Mivel végzett, levette a fekete parókát, a sötét kontaktlencsét, és eltette őket, majd kilépett a fülkéből.

A bárban nagyon sokan voltak, így kellett pár perc, mire végre sorra került. Miután átfutotta a koktélválasztékot, úgy döntött, egy klasszikust, a Sidecart választja. Az asztalt illetően szerencséje volt, mert amint kezében az itallal elfordult a pultról, egy kicsi, kerek állóasztalnál felszabadult egy hely, így gyorsan el is foglalta.

A koktélt kortyolgatva végigpásztázta a többi vendéget. Nem mintha felül akarta volna bírálni a korábbi döntését, miszerint mára végzett. Angela bárhol is volt, mindig ösztönösen szemügyre vette a körülötte lévőket, és mindez saját magának fel sem tűnt. Húsz másodperc alatt ki is szúrta három iszonyatosan könnyű prédát.

Tőle négy asztallal jobbra két negyvenes férfi már rendszeren becsípett. A szemüveges alak a kabátja zsebébe tette a tárcáját, majd a kabátot összehajtva a mellette álló üres székre helyezte, a tárcás zsebbel felfelé.

Három asztallal előtte két huszonéves nő Margarita koktélt iszogatott, és az Angelának háttal ülő a szék támlájára akasztotta a kiczipzározott retiküljét.

Jobbra, a szomszéd asztalnál egy magas férfi a mobiljába mélyedt. A lábánál egy elegáns bőrtáska pihent. Angela nem látta, mi lehet a táskában, de fogadni mert volna, hogy valami értékes.

Az emberek fogalmatlanok, gondolta Angela a fejét ingatva. *Sosem tanulnak a hibákból.*

A tekintete a bőrtáskáról a mobiljára meredő férfira siklott, akihez épp most lépett oda egy hatvanöt év körüli úr. Angela hallotta a beszélgetésüket.

– Elnézést, uram – mondta az idős férfi egy whiskypohárral a kezében. – Nem bánja, ha az asztalára teszem a poharamat? Elég nagy a zsúfoltság ma este.

A magas férfi nem vette le a tekintetét a mobiljáról.

– Inkább ne tegye ide!

Angela felvonta a szemöldökét, azt hitte, nem jól hallotta.

Az idős férfin is látszott a megdöbbenés.

– Csak az asztal sarkából foglalok el egy pici részt – próbálkozott újra. – Csak a poharamat teszem le, nem fogom zavarni önt.

– Nos, az a helyzet, hogy már most is zavar – felelte a magas férfi, és végre felnézett az idős emberre. – Nézze, öregfiú, keressen más helyet a poharának, ez az asztal már foglalt!

Angela tágra nyílt szemmel, elképedve bámult a magas férfira. *Micsoda seggfej!*, gondolta.

Az idős úr nem tudta, mit feleljen erre, egy pillanatig csak állt ott tehetetlenül.

– Öreg, azt mondtam, húzzon el! – mondta a magas férfi határozott hangon.

A bácsi döbbsen megfordult, és otthagya.

Angela már éppen fel akarta ajánlani az ő asztalát, amikor a vakmerő énje súgott neki valamit. *Angie, az a mobilos ürge egy igazi bunkó, nem akarod megleckéztetni?*

A tekintete visszavándorolt a földön lévő bőrtáskára.

A magas férfi tekintete pedig a mobiljára.

Angela megitta a koktélt, a túloldalról megkerülte az asztalát, és ott termett a magas férfi mögött. A kezébe vette a mobilját, és úgy tett, mintha telefonálna, hogy ne keltsen gyanút. Az álhívás közben a jobb lábával elérte a bőrtáska vállpántját.

A férfi vadul pötyögött valamit a telefonjába.

Angela elfordult a férfitől, miközben a mobiljába beszélt, és tett két lépést abba az irányba. A nyakát nyújtogatva körbepásztázta a helyiséget, mintha keresne valakit, és ezzel együtt a lábával óvatosan magával húzta a férfi táskáját.

A férfit teljesen lekötötte a telefonja, így nem vette észre, hogy a táska már vagy fél méterrel távolabb került tőle, de ha fel is tűnt

volna neki, Angela hihetően védekezhetett volna a zsúfolt helyiségben azzal, hogy a lába véletlenül beleakadt a táska vállpántjába, és minden pusztá figyelmetlenségből történt.

Angela újabb lépést tett, és ekkor rámosolygott a szerencse. Néhány asztallal odébb valaki elejtett egy poharakkal teli tálcát. Mindenki odakapta a fejét a hatalmas csörömpölésre, még a magas férfi is. Mire pár másodperc múlva visszafordult a mobiljához, Angela már el is hagyta a bárt, a kabátja alatt a férfi táskájával, öt perc múlva pedig már a kétszázharminchetes számú buszon utazott hazafelé.

Furdalta a kíváncsiság, nagyon szeretett volna belenézni a táskába, és bár a busz hátuljában ült, ellenállt a kísértésnek. Nem akarta, hogy más is lássa, ahogy átkutatja a táska tartalmát.

Több mint háromnegyed órába telt, hogy Tujunga Village-ből a Colfax Avenue végén lévő egyszobás lakásába érjen. Gyorsan bezárta maga mögött az ajtót, lerúgta a cipőjét, törökülésben az ágyra ült, maga elé tette a táskát, és kicipzározta.

De csalódnia kellett.

Talán a táska méretéből, alakjából vagy súlyából gondolta azt, hogy egy laptop vagy legalább egy tablet lehet benne. De mindössze egy hússzor huszonnyolc centiméteres, meglepően nehéz, fekete bőrkötéses napló került elő a táskából.

– Laptop helyett egy napló? Hát ez remek!

Angela elnevette magát, hogy hogyan lehetett ilyen szerencsétlen, és örült, hogy csak azért lopta el a táskát, mert meg akarta lekéztetni azt a seggfejet.

– Milyen egy suttyó gyökér volt! – mondta fejét rázva. – Remélem, fontos volt neked ez a napló.

Ösztönösen kinyitotta, és felületesen lapozgatni kezdte. Az első dolog, ami feltűnt neki, hogy a lapok sűrű, rendezett kézírással voltak telekөрmölve. De nem minden oldalra írtak, némelyiken egyszerű rajzok, vázlatok szerepeltek, amelyeket Angela nem is nézett meg tüzetesebben. Néhány laphoz polaroid fotót tűztek. A tekintete megállt az első fényképen, és hirtelen elakadt a lélegzete.

Lapozott egyet... Újabb polaroid kép. Ezúttal kihagyott pár üte-

met a szíve. Reszkető kézzel kiemelte a fotót, hogy megnézze, van-e valami a hátuljára vagy a kép alatti lapra írva. De semmi nem volt.

– Mi a franc?

A szavak önkéntelenül hagyták el Angela száját, majd a tekintete közvetlenül a kép helye alá siklott. Csak pár sort tudott elolvasni, mert az egész teste remegni kezdett.

– Uramisten! Angie, mit csináltál? Mi a fenét csináltál?